

**Поштована госпођо министре здравља, званичници Републике Србије, Ваше
екселенције, Ваша краљевска височанства, уважени гости, даме и господо,
колегинице и колеге,**

Дозволите ми да вам најпре свима најтоплије захвалим што сте се одазвали на наш позив да узмете учешћа у овом, за Српско лекарско друштво изузетно значајном догађају.

Као што вероватно знате, широм Србије има више спомен плоча, спомен чесама, споменика и других обележја појединим страним санитетским мисијама или појединим мисионаркама и мисионарима који су своје животе дали за Србију у ратовима од 1912. до 1918. године.

Српско лекарско друштво је на стогодишњицу Првог светског рата поставило и открило две спомен плоче на којима је изразило своју вечну захвалност **свим медицинским мисијама, свим својим колегиницама и колегама, медицинским сестрама, болничаркама и болничарима, и бројном помоћном особљу медицинских мисија,** почев од Канаде и Сједињених Америчких Држава, преко велике већине европских земаља, до Аустралије и Новог Зеланда, које су нашем народу притекли у помоћ у најтежем времену у његовој историји.

На **спомен плочи са моје десне стране,** традиционалним српским писмом Мирослављевом ћирилицом по азбучном реду уписане су све земље по именима како су се у то време звале, из којих су дошле медицинске мисије током балканских ратова, а на **другој са моје леве стране** на исти начин уписане су све земље из којих су дошле медицинске мисије током Првог светског рата.

За дан сећања на све њих одабрали смо 24. септембар када је из Царске Русије 1912. године у Србији стигла прва медицинска мисија уопште.

Ми у Српском лекарском друштву верујемо да је света дужност српског народа, а посебно нас чланова Српског лекарског друштва, као најстаријег лекарског друштва у овој земљи и региону, старог више од 151 годину, да у име српског народа за сва времена сачува успомену на те величанствене хероје који су ризиковали своје животе **без икакве личне**

користи. Нажалост, један број њих су изгубили и животе, и тако заувек остали у Србији са народом за који су се, понављам **без икаквог личног интереса жртвовали.**

Мислим да никада не смемо заборавити речи Lady Леле Пецет која је неколико дана пред смрт Слободану Јовановићу рекла: **"Сви могу да ме забораве само да ме моји Срби не забораве".**

Ако би се, не дај Боже десило да њихово жртвовање заборавимо, ми у Српском лекарском друштву верујемо да би Срби као народ и ми као лекари **изгубили свако право да се сматрамо припадницима једног просвећеног хришћанског народа.** Ја сам уверен да се то не сме, не може, и неће догодити. И данашња церемонија је један од корака у том незабораву. Дозволите ми да ту обавезу кажем и на енглеском језику.

Should we ever forget unprecedented foreign medical missions sacrifice for our country and for our people, we would not deserve any right to regard ourselves as enlightened Christian people. I am certain that it must not happen, and certainly will not happen.